
II

Lidija Golc
*Srednja šola za farmacijo,
kozmetiko in zdravstvo Ljubljana*

ZA DOBRO ŽETEV

---

*Izbriši, sonce, tisto temno misel s čela,
naj upanje spet zadiši kot v peči kruh,
saj se še revna muha bi brez njega
težko sprjaznila z usodo muh.*

Lojze Krakar

Čeprav božič ne bo bel, naj bo vseeno vesel in novo leto uspešno in zdravo!
Boža

Verjetno smo vsi, ki se tokrat poklanjamo naši spoštovani profesorici, lani prejeli tole njeno voščilo. Škoda, da jih ne shranjujem, vsa so dragocena, zadenejo prav tisto žebljico, ki ta trenutek išče svojo glavico. Koga kdaj ne spremlja tudi temna misel, kdo ne potrebuje upanja bolj kot kruha, komu kruh ne priključuje vsaj želje po toplem domu, kdo se ne skuša pošaliti iz svojih križev in težav, saj so tako ali tako tu?

Kakor ona osebno vedno vošči za praznike, spoštovani profesorici voščim sama za njen osebni praznik. Skušam po njeno: kratko, bistveno, utemeljeno, resno-šaljivo, posredno, z aluzijo na pesem.

Naj napišem, da na pošto vedno takoj odgovori in da je osebni stik topel in zanimiv, četudi se ne srečava pogosto? Kako smo z njenimi študentkami sedele v polkrogu in govorile o posameznih urah? Kako je med govorom v Semiču ni presenetil glasni

cerkveni zvon? Naj voščim hvaležno, delavno in delovno, žejno življenja in lačno srca: beseda bi tekla o dolgoletnem delu v šoli, o didaktiki na področju domačega branja, filma in dramatike, ves čas v družbi z jezikom.

Seveda, tudi z jezikom.

V družbi drug z drugim in z umetniškim delom vedno (ne le v pedagoškem procesu) pomeni biti tudi v družbi z jezikom. To druženje je seveda spontano, a mora biti prav pogosto tudi uzaveščeno in sistematično. Slovenščina bi morala biti kot šolski jezik samoumevna na vseh stopnjah javnega izobraževanja in v vsem javnem nastopanju.

Prav tako odločno je tudi Božino stališče na predavanjih, v pogovorih, njenem pisanju. Na tesno prepletanje pouka književnosti in jezika opozarja že leta. Nenazadnje nas k povezanosti književnosti in jezika zavezujejo učni načrti, katalogi, učbeniki in preverjanja. Profesorica je perfekcionistka: če je treba, jasno pove, da bi bilo delo lahko opravljeno še bolje. Doizobraževanja ni nikoli konec, izhodišče pogovora je jasno vnaprej: ni opravičila za lenobnost ali nemarnost pri sledenju stroki. Dobro se spominjam pripombe študentkam po opravljenih nastopih: »Gotovo veste, kateri se danes ni ljubilo. Naj bo to edinkrat, saj so dolgočasje povzeli tudi dijaki, vsak, ki je poslušal.« Angažiranost, odgovornost, odpiranje vprašanj vesti in vrednot profesorica Boža vztrajno zagovarja, praktično in teoretično.

Povsem osebno sem ji hvaležna tudi za kombinacijo lastnosti, ki dolgoročno vedno dajo rezultat: v svojo vizijo verjame, zanjo vztrajno dela, umirjeno analitično pokaže probleme ter navede možne rešitve. V anketi med članstvom SdS, spomladi leta 2014, je na primer resda ugotovila pasivno naklonjenost članstva (natančneje: med apatijo in pasivno naklonjenostjo), a nad trenutnim dejstvom ne tarna, ampak stvarno opozori na zamujene priložnosti, na občutek povezanosti in pripadnosti, ki ga ne morejo ustvariti še tako natančni e-obrazci in njim prilagojeni projekti.

Draga, spoštovana Boža, naslov pesmi vašega lanskega citata je *Za dobro žetev*. Res, za dobro žetev izbrišimo s čela temne misli, naj upanje zadiši po kruhu, saj ga mesite in delite vse življenje. Kdor rad kruh deli, se mu v roki množi.

Hvala in vse dobro.